

Dorul greu îl știe-o bătrânică

Silvia Simona Bodea

Copiii mei plecat-au la oraș
Și singur-am rămas, o bătrânică,
Mă sună des, ca orișice urmaș
Să-ntrebe dacă-s toate bune, cică.

Sunt bine maică, eu le spun mereu,
Să nu vă faceți griji fără vre-o vină
Și chiar de-mi este câte-o dată greu
Lor nu le zic, că n-ar avea hodină.

Casa e veche și-ar cere câte-un cui
Șindrila-i putredă și plouă-n casă,
Dar tac molcom și nu spun nimănui
Că n-aș vrea să le fiu lor năpastă.

Băiatul mare are doi feciori
Și banii sunt puțini, cerințe-s multe,
Mai vine-acasă-n an de două ori
Și fire albe văd la el pe tâmple.

Fata cea mică a avut noroc
Cu un bărbat ce o iubește, tare,
Au un băiat și-o casă cu mult loc,
Și lucruri mândre, fără-asemănare.

Privesc la geam, poate mai trece iar
Poștașul să-mi mai dea o scrisorică,
Să văd că-s bine, de griji n-aibă habar,
Doar dorul greu îl știe-o bătrânică.